

[Sønderup.]

gøre deres Indsats. Det kan jeg for saa vidt give ham Ret i. Rent teknisk set er Rammerne i Orden, men hvad kan det nytte med de fortræffelige Rammer; de maaske har faaet, hvis Vilkaarene er af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kan være tjent med dem. Og det er det, vi fra vor Side har ment og gentagende paapeget at de er, takket være den Brug, man har tilladt sig at gøre af Afspærringspolitikken og Valutacentralen.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk) stiller sig paa samme Linie, og man maa jo nok sige, at det er i høj Grad dristigt af det ærede Medlem at betegne Landbrugets Stilling i Dag som tilfredsstillende, som værende af den Beskaffenhed, at bare Folk bliver hjemme og ikke rejser til Møder, skulde det nok kunne gaa for dem, saa skulde alt være godt og saare vel. Ja, men er det da fuldstændig undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at Udbyttemulighederne for Landbruget og Udbyttemulighederne for Industrien staar i den mest skærende Mod sætning til hinanden?

Det ærede Medlem siger, at vi ikke maa kritisere og ikke afskrække Ungdommen fra at slaa ind paa Landbrugsvejen. Ja, det er nu ikke saa forfærdelig let at berolige Ungdommen, naar den ser, at Landbrugets Forrentningsmuligheder ligger omkring 2 pCt., samtidig med, at de store Industrivirksomheder giver Udbytter, der ligger omkring ved 10 pCt., ja, helt op til 15 pCt. Hvis der er nogen, der har i sin Haand at kunne opmuntre Ungdommen, saa er det netop den siddende Regering, for det er den, der har i sin Magt at skabe de Vilkaar, som den ønsker at give de unge, og det er derfor en fejl Adresse, naar man viser den Opgave hen til os, for det er haabløst og umuligt for os med den Baggrund, som jeg her har skitseret, at opmuntre dem saa meget, at de skulde faa Tro og Haab til, at der ad den Vej aabnede sig en særlig straalende Fremtid for dem. Jeg vil derfor i høj Grad henstille til det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk) at tage den Opgave op, for det er Regeringspartierne, der har i deres Haand at kunne realisere dette.

Saa har jeg lige et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Han bebrejdede mig stærkt, at jeg tilstræbte en Indsats i Retning af at komme af med Valutacentralen. I denne Forbindelse pegede Ministeren paa en hel Del af de fortræffelige Resultater, som skyldtes Valutacentralen. Jeg husker ikke rettere, end at Formaalet med Valutacentralen og Forudsætningen

for den, dengang vi fik den, stort set var, at den skulde hjælpe os til paa bedre Vis end hidtil at udnytte de Afsætningsmuligheder, der maatte vise sig, og at der saa er kommet visse Resultater, er ikke saa paaafaldende. Men det, hvorom Striden hele Tiden har staaet, er, om disse Resultater har været tilstrækkelige, har været saa store, som man med Rimelighed kunde have ventet. Vi fra vor Side har netop gentagende gjort opmærksom paa, at Resultaterne ikke var tilfredsstillende.

Ministeren siger dernæst, at vi ingenting vil paa det Omraade, at vi helt vil afskaffe Valutacentralen. Det maa bero paa en Fejlhuskning hos Ministeren; han maa altsaa have glemt, at vi netop har stillet et Valutaforslag, hvorigennem det skulde kunne lykkes at sikre vore Afsætningsmuligheder. Det maa altsaa bero paa en Fejlhuskning, eller Udtalelsen maa være fremsat imod bedre Vidende. Det, vi gentagende har paapeget i denne Forbindelse, er, at man netop ikke i fuld Udstrækning har udnyttet Valutacentralen som handelspolitisk Instrument betragtet, men i Ly deraf har fremmet helt, helt andre Formaal end dem, man oprindeligt havde tænkt paa. Derfor er Ministerens Fremgangsmaade efter min Mening ikke helt redelig, naar han skyder os en Opfattelse i Skoene og derefter kæmper drabeligt imod den. Nej, Forholdet er det, at vi fra Venstres Side altid har erkendt, at vi var inde i en vanskelig Situation, hvor det var nødvendigt at have et Hjælpemiddel af Valutacentralens Beskaffenhed. Men vel at mærke skulde man ikke gaa længere, end fornødent var, og derfor har vi ogsaa altid i den Forbindelse sagt og siger fremdeles, at naar det viser sig nye Muligheder for at komme tilbage til sundere, naturligere og rimelige Tilstande igen, skal vi ogsaa udnytte dem, for ellers bliver vi evigt hængende paa de kunstige Særforanstaltninger og Restriktioner, som vi efterhaanden har faaet saa mange af. Det er den store Forskel mellem Regeringspartierne og os, at vi vil have saa lidt i den Henseende som muligt og bort fra det saa hurtigt som gørligt, medens Regeringspartierne ønsker at blive hængende længst muligt — ja, man faar næsten den Opfattelse, at de vil blive hængende til Dagens Ende.

Ulrich: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for det Tilsagn, han gav om i Udvalget at vise Samarbejdsvilje, og jeg vil udtale Haabet om, at den højtærede Minister ikke, inden vi naar dertil, skal træffe en af de Omstændigheder, der kan